

Прва шанса

НИКОЛА ЈАКИМОВСКИ
(1999)

МАРЉИВО ТЕ СТВАРАМ

Марљиво те стварам, пред собом, у себи.
Зенице кораке твоје тихе зову,
Прозори празни су бол мојој потреби,
Снатрим о сусрету, о црвеном слову.

И кроз бело платно име само гледам,
Поприма боје све, што ми иште машта.
Зашавши у свемир делатно откривам
Шта се крије испод речи плашта.

Још увек плетем, чио, чекања тканину.
Пречим бег језику, али журим пером
Судбоносном концу опробати жилу.
Прети чин домина у сату пешчаном.

Веће тамне штите веће тамне кише
На те добовања. Око живот зрије.
Сенка си вечности, доказ су ти више,
Ако тебе није, благодати није!

Ласом воље јурим, знај, самца поглед лак,
Јер галоп решени, тај топот искрени

К свитању већ куца, пут цвета као зрак
Кроз прећутни прстен зором цаклом саздани!

Пресече ме стрела позора на очај,
Што маршира, крши стечени свет и дар.
У вакууму патње ак' срећи јесте крај,
Принети се верно душа би на олтар!

Стога се сунцокрету окренути смелим,
Мотрити дубине, поднети тишине
Кад Добро занеми. Умети ја желим
Да разгалим срце, сасвим до милине.

Господом те бодрим: моју тешку љубав,
Као постојање, кадра буди — љуби!
Посвећено седим, подно дуге, блесав
Докле опет нади не поверујеш ти.

Сетим ли се тебе, страсти зле устукну,
А сусрета празник мења небо тмурно.
Свуд буја црни сјај, оде одзвањају,
Продише улица, крв заструји јурно!

Чиста самоникла лепото искони!
Трајно си дух чедни, сну мојих столећа!
Кажи: лепи сни, ветру целив шапни
Заиста ме зови унутар свог бића.

2020.

КАДА МЕ ДОТАКНЕШ

Када ме дотакнеш
Открићеш веру моју у тебе,
А пре него свелу сумњу стекнеш,
Повероваћеш и ти у мене.

Када ме дотакнеш
Повикаће гласно пучина.
Талас јаке не утапа. Умеш
Брод миран сачувати сред длана.

Када ме дотакнеш
И слепиш се, као прст на леду,
Срцем га свим истопа, знам, смеш,
Док не страхујем да л' остаћеш ту.

Када ме дотакнеш,
Осмехе ми жалосне и све, све
Сузе моје радосне кад згрнеш,
Знаћемо тад шта је: љубити се...

Сами табуи нама табуи биће
– ти си да те близине досегнеш! –
Ћутњом се читка писма писаће
Када ме дотакнеш.

2020.

ПОМАЗАНОЈ ЖЕНИ

I

Жудим за тобом
Жудим за свим
Изнад си њих
Све су у теби
И још много тога је

Хотећи додир ма које
Хоћу само део додира твог
Не, то није чело
Или наличје прста
Твоје очи ниједна нема

И део себе сама
Унижен до пећине
Уместо личношћу посвећен
Узвишен, о, узвишени
До звезда, скинутих

Заигравши од пажње
Ма које погледа, речи
Само предосећам
Колоплет пажње коју дариваш
Твој осмех ниједна нема

II

Расплинуте свести
Помућене савести
Шта бих смео
Шта бих хтео
Носе ме ветрови

Докле не дођеш ми
Слепо зваћу те
У моју душу склизни
Спасом обдари је
Од сутона зенит учини

Јер ако не: блуд ме гони
Сам да лутам
И сем пути да не знам пута
Безнад тупи покрет криће
Лист на земљи спеван биће

Руку пружи утопљеној души
Да изрони чиста, као лане
Посеј љубав чудотворну
У земљу ову усахлу
Тобом прави живот ће да сване

III

Ако, пак, је варка све
И невиност заблуда само
Уобразиље наивности склоној
Осуђујем се на, иза облака,
Вечито прогонство

Који трачак сунца
Који зрачак тебе
У госпођици каквој
Или женици слаткој
Можда будем нашао:

Дуга летња хаљина
Радост радих дана
Зимски капут фини
Умови нам сравни
Сан о деци гајити, децу саму

Но у ње бити неће
Слога у коси
Нити риме у прсима
Олтар и крст ми другде находиће
Тајну она не храни!
Гле, враћам ти се поново...

2020.

